

Menneskehedens skæbne

Af Martinus

F. N. som et foster til en begyndende verdensregering og -øvrighed • Ligesom der ikke kan blive ordnede forhold inden for et samfund af individer, der ikke har regering, således kan der heller ikke blive ordnede forhold inden for et samfund af nationer, så længe dette samfund ikke har lov- og retsvæsen, ikke har regering. Og udviklingen har da også allerede begyndt fosterdannelsen til en sådan regering og øvrighed. Dette foster viser sig for os i det daglige liv som identisk med manifestationen af F. N.

Denne realitet er et begyndende internationalt lov- og retsvæsen. Men dette retsvæsen står i dag uden noget "politi" til at varetage dets interesser. Og et lov- og retsvæsen uden politi vil som bekendt ikke betyde noget over for lovovertræderne. FN's magt betyder således heller ikke endnu andet end en skygge af det, det engang skal blive, over for de eventuelle "forbrydere" (nationer), det i dag skal dømme, og i særdeleshed, da disse "forbrydere" netop har ret til at "bære våben" (hær og flåde). Man tænke sig det samme tilfælde i den almindelige daglige retspraksis: en våbenløs dommer stillet over for en forbryder, der er bevæbnet til tænderne. Det kan jo kun blive en parodi på det, det skulle være. Men ligesom nationernes lov- og retsvæsen efterhånden forbyder de enkelte individer at bære våben og kun tillader fremtrædende stridigheder afgjort ved rettens våben, således vil udviklingen også føre til, at verdensrigets lov- og retsvæsen efterhånden bliver den eneste våbenførende magt i verden, medens al militarisme vil blive forbudt de enkelte stater. Ligesom en nation ikke kan få ordnede eller civiliserede forhold uden politi, således kan verdensriget naturligvis heller ikke blive civiliseret, før det får sit verdenspoliti.

Nationens selviskhed og uselviskhed

Alle jordens mennesker er således i virkeligheden på vej til at få et fælles fædreland. Og når verdensriget er nået frem til at udgøre et for alle individer fælles fædreland, og alle nationer er blevet provinser i det samme rige, har internationalismen eller fællesinteressen sejret over nationalismen. Dette vil igen i virkeligheden sige, at uselviskheden har sejret over selviskheden. Internationalisme er nemlig nationens uselviskhed og nationalisme nationens selviskhed eller egoisme.

Verdensriget vil allerede til at begynde med, idet det omspænder hele jorden, have den fordel frem for de almindelige stater eller nationer, at det ikke kan have ydre fjender. Det kan derfor heller ikke have farlige eller fjendtlige grænseområder, overfor hvilke det skal bygge stærke forter, skabe giftgas eller kernevåben, bygge tanks eller krigsmaskiner, ligesom det heller ikke kan have nogen pas-, told- eller valutabesværligheder. Alle er jo indbyggere i det samme rige, står under den samme regering. ►

Verdensregeringen bestående af videnskabens ædlestrepræsentanter

Da internationalismen, hvilket altså vil sige uselvisheden, i verden må sejre, før dette riges regering er en kendsgerning, vil samme regering jo også kun kunne eksistere som et resultat eller produkt af uselvisheden. Men da uselvisheden ikke kan sejre eller blive autoritet og dermed almengældende, før den er "videnskab", vil verdensregeringen således heller ikke kunne blive nogen virkelig autoritet uden ved at bestå af videnskabsmænd på det uselviske område. Denne regering vil derved komme til at afvige fra nationernes nuværende og fortidige regeringer, idet disses medlemmer i stor udstrækning netop kun er autoriteter på det nationale og dermed på det selviske område. Denne selvished behøver naturligvis ikke absolut at gælde deres egen person, men derimod det bestemte "politiske parti", de hver især repræsenterer. Regerings- og rigsdagsmedlemmer indenfor de almindelige statsmagters regeringer er således i mange tilfælde i virkeligheden ikke forkæmpere for almenhedens vel, men derimod forkæmpere for deres særlige "parti"s fordele og tilegnelse af samfundsgoderne, ligegyldigt om disse fordele er nok så underminerende og nedværdigende for de andre "partier" indenfor staten. Men dette er altså fordi, selvisheden endnu hos disse væsener er forstanden overlegen og intelligensen dermed selvishedens altfor store redskab. Dette vil med andre ord sige, at selvishedens repræsentanter i større udstrækning har magten end forstandens eller videnskabens.

Når videnskaben bliver så fremskreden, at dens repræsentanter udgør uselvishedens forkæmpere, bliver disse forkæmpere de eneste eksisterende væsener på jorden, der har de nødvendige kvalifikationer, de nødvendige betingelser for at kunne opfylde de krav, der betinger fundamentet for det vordende internationale verdensriges fuldstændige beherskelse af "den hellige ånd" og dermed opretholdelsen af en virkelig fred på jorden. Og udviklingen vil da også føre til, at det nævnte verdensriges regeringsmedlemmer, om end valgt af folket, kun kan udskrives eller udtages fra videnskabens højeste og ædlest områder på alle felter, materielle såvel som åndelige.

Koncentrationen af menneskehedens udvikling og skæbne i form af tolv punkter

Idet jeg må henviser til "Livets Bog", hvor en mere udførlig beretning om den kommende verdensregering og dens resultater er manifesteret, skal jeg gennem følgende citat fra samme bog blot udtrykke koncentrationen i den jordiske menneskeheds skæbne eller nuværende udviklingsepoke. Denne koncentration vil være at udtrykke gennem følgende tolv punkter:

1. Alle former for uselvskhedens sejr over selvskheden. Fællesinteressens sejr over privatinteressen.
2. Skabelsen af en international demokratisk verdensstyrelse.
3. Alle landes afrustning til fordel for oprettelsen af et internationalt upartisk verdenspoliti.
4. Udvikling af et internationalt åbenlyst – ikke hemmeligt – højeste lov- og retsvæsen, repræsenterende videnskabens ypperste væsener på åndelige såvel som på materielle områder, og kvalificerede til at kende forskel på "abnorme handlinger" og "forbrydelser" – med kendskab til udviklingens gang og tilværelsens evige love og dermed ydende en garanti for absolut ret og retfærdighed for alt og alle.
5. Afskaffelse af private individers besiddelse af værdierne til fordel for verdensstatens tilegnelse af disse.
6. Afskaffelse af penge til fordel for indførelse af et individs personligt ydede arbejde som eneste betalingsmiddel for samme person.
7. Oprettelse af et for hele verdensstaten fælles barndoms-, alderdoms- og sygdomsfond på basis af afdrag fra arbejdskvitteringerne.
8. Udnyttelse af maskinerne til forkortning af den materielle arbejdstid til fordel for studiedage og åndsforskning.
9. Afskaffelse af voldspolitik og blodsudgydelser.
10. Afskaffelse af tortur-, prygle- og dødsstraffe til fordel for kyndige interneerings- og opdragelsesforanstaltninger.
11. Udvikling af vegetariske næringsmidler, sundhed og legemspleje, sunde og lyse boligforhold.
12. Udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener, til mennesker og dyr, til planter og mineralier. ▶